

משעה שהסעה מתחילה ללאת. פירש הקונטרס
לאחר יליאתה עוברת ההסעה בגשר המיתרים ופירש
מן הנסתר כי יולאת הסעה נוסעת לבנות שעולות
מהילאה מהעיר ונותנת קדימות לבנות לטרון
וחזרות הלמתים. מעשה שהיה כך היה: יום אחד

חיכו ת"ח להסעה
ונתיידעו כי נתפס
מקומן בידי בנות לטרון,
מה עשו? פינו מקומם
ועלו ליציאה מהעיר.
צעת פסיעותיהן תקשרו
אם יושבות ההסעה
מהמכללה. ומיד
התולדע הדבר כי
ההסעה זו עברה
התחנה. נתקעו ת"ח
בירושלים. וכתתו
רגליהן לאוטובוס על
זה נאמר ב"סוף מעשה
במחשבה תחילה":

בשידוכין. (ב) מלוות
חזרתא הגשואה למזוא
לה שידוך, תעשה מאמץ
ותצוא ל"שכינה
ביניהם". ד"א צביאת
גואל יהיו לשכות
שידוכין ברחבי ארננו.
(עפ"י החזון ז"ס):
קייטרניגא. הכי טוב
קייטרניג אולפנת לכפר
פינס וכך פסקו רבותינו:
אלף זוזים לשדכן.
במחיר שער הש"ח

מאימתי אומרין תפילה בשחרית. לאו דווקא בשחרית. לאפשר
להשכים קום מעלות השחר: משעה שהסעה. ומנהג ירושלים שאין
מקדימין את ההסעה עד 7 ורבע: מתחלוקת. משום מחלוקת שנחלקו
הפוסקים לחובת המחלוקת בכל שאילתא: עד אחרית השנה. סוף
סימסטר ביחא: חרופה בהסעה. שינה בהסעה תענוג. תשוח בשדה.

בין עמי השעשועים.

הרב ברוך. מורנו ורבינו עטרת
ראשנו: ניגונים. כמובא "חולת
אהבה אני" "אשר צחר בנו"
וכיו"ב: בין השמשות. דקן זמן
תפילת מנחה לפי שאין זמן אחר
לפני ההסעה ולפני סוף
השיעורים: לון הרלנות. לון
לשי, לנגן ולרקוד: ת"ר. אלו
רחלי ולורית למארגנות
המדרכה: כלי מיטתה. אלו
הספות בכניסה: כלי משקה. נס
ותה. חמים. תתפלל לקונה. שלא
הספיקה להתפלל ד"א דאם
התפללה תתפלל שנסארו מים
חמים וחלז ואם לא נענתה.
בעסה: ותסדרנה עצמן. בלא
פטופט. סמסא וכיו"ב. לשמוע
דבר ה'. י"ל אטמוספירא
האהבה יסוד העולם היא:
ישראל. בחינת צח ישראל, צח
מדרכה כשרה ולדיקה. עדים
בחתונתן. שרביני המיועד יהיו
עדים ד"א בנות המדרכה יצואו
לשמח בחתונתן: מסילתא
דישרים. שלומדות בנות כיתתה
כדרך בקודש. מנכיתה את ה'.
בסעודת אמנים ובזכרות נאמר.
עיון. מסכת סעודת ט"ו בשבט.

מאימתי

אומרין תפילה בשחרית? משעה שהסעה מתחילה
לצאת. וחכמים אומרים מחלוקת. מרן הרב הגאון אור
מאוב אומר תתפלל בניהותא עד דעת ההלכה עד
אחרית השנה. אם חורפה בהסעה תתפלל בגג או
שתשוח בשדה כדי להתקרב אל קונה: גמ' מאימתי
יוצאין לדייט. משעה שהרב ברוך מתחיל להקריא
שמות ולדבר בחתונתן של בנות המדרשה בשידוכין
עסקינן, בעלות הקייטרניגא עסקינן ובתשלום מעל אלף
זוזים לשדכן. איבא דאמרי אלו הדברים לאחר שעת
ניגונים בין השמשות שהיא שעת רצון הרצונות. ת"ר:
ההיא דאקדמה בצפרא לבית מדרשא תסדר כלי
מיטתה וכלי המשקה ותתענג על ה'. ודמאחרא תתפלל
לקונה. איתמר דאניע שיעור הרב יהושע, התייצבנה
הבנות ותסדרנה עצמן לשמוע דבר ה'. בדאמרה
הרבנית עידית - * "שמע עמי, ואעידה בך; ישראל,
אם-תשמע-לי". ואיבא דאמרי לא נקרא ואעידה בך,
והוא לסימנא טבא שיהיו עדים בחתונתן. תנו רבנן:
פליגי בה ר' גנין, ר' פוזן, ר' לובר ור' שילר. ר' גנין
לעולם תהא בת מדרשה בדרכה של מסילתא דישרים,
ור' פוזן: תהא מנכיתה את ה' ומקדישה עצמה ותעצב
מידותיה בבטחון ובאמונה. התייצבו ר' לובר ור' שילר
ואמרו: לעולם תבוא למדרשה ור' ברוך מתיר.

הדרך עלן מסכת אוריתין ולא הדרן עלך

שלושת אלפי וחמש מאות מינימוס. ניגונים. על שום מה? על שום שנתארכו והתחתנו בנות המדרכה. וכל המרצה הרי זה
משובח. כלי משקה אף בסנדווייכים הנמכרים לדורש נאמר: לאקדמה בצפרא. לא מכוחה נאמר, אלא משום ללא היו פקקים
בבוקר. תנו רבנן. אלו מחנכות המדרכה שמלוות תלמידותיהן בכל לעדיהן. הי"ו: ומקדישה. תתקדש בדרכיה ד"א לבעלה
בעזרתו: התייצבו. בישיבת מחנכות. לעולם תצוא למדרכה. לעולם עד סוף שנה ל: ר' ברוך מתיר. לא כדרך הפשט הוא שכן
זה מדרש הזוי. מוסף הדר"ש, נכנסו ת"ח ממועלת תלמידת ואמרו "בכל דוד ודור חייבת לראות עצמה צח מדרכה". ונסיים
בחודה גדולה לה' יתברך ולכל המחנכות והמועלת ולכל העוסקים במלאכה. ה' יפנק אתכם בכל שפע הזכרות. תודה.
פורים שמייח. זממך לסיום עוד קצת מילודשעותא: צח מדרכה - קווים למותה: * להגיד "שכוייעך" במקום "תודה".
* להסביר שגם כשאת אוכלת משהו זה "לשמה" {בשציל הצרכה} * לעטר כל ספר, מחברת או כלי כתיבה ב- "לה", בחזקת...
מותר להשתמש בד' אמות ולהחזיר למקום! ועל נייר טואלט "לזיכוי הרבים" * לשאול את הרבנים שאלות מפולכנות למרות
שאת כבר יודעת את התשובה. * לסכם את כל מה שהרב מוציא מהפה. גם דליחות ושיעולים. * לקבל הודעה 123 כלילה,
במקום: "ערה?" - "אחרי קריאת שמע?" אז שתהיה שבת מזוכרת ושמחה ופורים שמחשמח!!!

תורה
אור
(א)
שמואל א'
פרק מז'
פסוק ז'
(בשינוי)
מסורת
הש"ס
א.
שבת
פ"ב כ"ג
מ"א
(בשינוי)
ב.
ר"ה
פ"ב מ"א
(בשינוי)
ג.
ע"ז
יה"ע א'
(בשינוי)
ד.
קדושין
כ"ב ע"ב
(בשינוי)
ה.
תענית
פ"ד
מ"ח
ו.
ב"מ
פ"ו
מ"א
(בשינוי)
ז.
ב"מ
פ"ד
מ"ג
(בשינוי)
ח.
סוכה
פ"א
מ"א
(בשינוי)

משקלקלו השדכנין. פ"ה שדרכן להטעות. וכן שנינו *השוכר את השדכנין והטעו זה את זה אין להם זה על זה אלא תרעומת" – היינו תרעומת ותו לא, לפי שידוע שהשדכנין דרכן להטעות, והיה לו להזהר מראש. וא"ת והלא צפרק אונאת השדכנים

שנינו *האונאה ארבעה מעשרים וארבעה שנים, שות לגיל, כגון שצקשו עד בן כה' והביא להם בן שלושים" ופריך בגמרא התם "למאי נפקא מינא?" ומשני "לתרעומת", ואם כן משמע דיך תרעומת. וי"ל דאם הטעוהו השדכנים צפחות משתות – תרעומת יס לו ותו לא מיד, לפי שהיה לו להזהר מראש, ואם פחות משתות הטעוהו – אפילו תרעומת אין לו, שמתרין ואף מלווים השדכנים לשקר כגון לא, דאם לא כן לא שצקת חיים לכל צריה: יגלוש צאינטרנט. ומילתא שקיחא היא דהגולשין צאינטרנט מתכתבין בדואר אלקטרוני, ויש שמתאהבין זה בזה בלא לראות איך את רעותו

תניא – "בכמה דרכין מגיעין לידי דייט. יש שאדם פוגש אשה נאה בשוק ומתחיל עמה, רצה הוא ורצתה היא קובעין פגישה. ויש *ששואל אדם מחבירו וקרוביו, וכן האשה מהברתה וכן בשדכנים. קיבלו שם המועמד – אם אינן מכירין אותו מבקשים אדם אחר להעידו. *בראשונה היו מקבלין הצעות שידוך מכל אדם, משקלקלו השדכנין התקינו שלא יהו מקבלין אלא מן המכרים. ועוד אמרו – המבקש להכיר בנות-זוג ייתן צדקה לקופת ירון מאיר בעל הנס ויתפלל ויאמר *א- להא דירון מאיר ענני, ומובטח לו שיקבל עשרה מספרי טלפון בחודש ובלבד שלא יהא דורש הרבה. וכן יגלוש באינטרנט באתרא קדישא דקופידון ודוס-דייט ובלינד-דייט ובכל אתר ואתר העוסקין בהכרזות, וכן בצ'טים וכן בפורומים וכן באי סי קיו ובאודיגו": תניא – *עד כה' שנה, יושבים ההורים ומצפים לאדם מתי ישא אשה, כיון שהגיע לכה' ולא נשא, כופין אותו לצאת ואומרים לו – 'בן אדם מה לך נרדם?', ויש שאומרין לו – *ה"ראה מה אתה בורר לך? אל תיתן עיניך בנוי אלא במשפחה. ולאשה אומרין – (ב) 'אל תביטי אל מראהו ואל גבה קומתו, כי האישי יראה לעינים והאשה תראה ללבב'. ומצווה מן המובחר על כל הדודות ושאר הקרובין, וכן השכנים והמכרים לבא בכל עת שמחה ולברכו 'בקרב אצלך', ולהוכיחו, ולייסרו, ולשאול אותו לגילו ולהציע לו שדוכיין":

שואל אדם מחבירו. היינו יס מישהי להכיר לי' וכדומה: מכל אדם. היינו אף מן השדכן, שאף הוא בכלל אדם היה: משקלקלו השדכנין. שדרכן להטעות, ודרכי רשומות לרשו שדכ"ן לשון נוטריקון – 'שקר דוכה, כסף נוטל': ירון מאיר בעל הנס. לדיק גדול וקדוש שהיה יושב צירוסלים עיר הקודש והיו מריצים אליו בדואר קוויטעלאך מכל הארץ, ובהם שוטחים הפנויים והפנויות בקשותיהם ומפרטים מעלותיהם ומתוודים חסרונותיהם, והוא יושב ומזווג על פיהם זיווגים צמחשנו. והיה נקרא בעל הנס לפי שפעמים היה יולא מתחת ידו קשר של קיימא, והכי למדנו שקשה זוגו של אדם כקריעת ים-סוף. ורבים ציטראל קמו לחקותו וצפרט צאינטערנעט כגון קופידון, החלי-השני, ועוד כהנה וכהנה, לפי שהוא מן הדברים שאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו בצנקה אף להבא: עד כה' שנה. וריזין מקדימין, וצפרט צבנות, וצפרט חמהות פולניות, אלא שצברו חכמים צהווה: צורה. הוא אחד מאבות מלאכה האסורות בכל ימות השנה: וכן השכנים והמכרים. וכל אדם, אלא שדברו חכמים צהווה: בכל עת שמחה. ובכל עת, אלא שדברו חכמים צהווה: לשאול אותו לגילו. ומשעה שנתחלקה הארץ לשצטים לא היו שואלים אותו לגילו אלא לצדו ויחוד רד יודויות מה וילוי.

והיא אהבה התלויה בדבור, ופעמים צערה צבטל דוור, היינו צערה שפגשין לראשונה, צטלה אהבה. ופעמים שאינה צטלה אלא מוסיפה והולכת: אל בראהו ואל גבה קומתו. לפי שרבות מצנות ישראל חפצו בחתן גבוה כעוג מלך הבשן, כדתנן – *ושאינו גבוה ארבע אמות ושקרחתו מרובה על שערו פסול", וצדיעצד די בכך שהיה גבוה מהו;

הוא אחד מאבות מלאכה האסורות בכל ימות השנה: וכן השכנים והמכרים. וכל אדם, אלא שדברו חכמים צהווה: בכל עת שמחה. ובכל עת, אלא שדברו חכמים צהווה: לשאול אותו לגילו. ומשעה שנתחלקה הארץ לשצטים לא היו שואלים אותו לגילו אלא לצדו ויחוד רד יודויות מה וילוי.

ועל רבב בן מאתיים כוח סוס. ראונו לומר
דהאידנא שאין נוהגין לרכב על סוסים ואלאין ידי
חוצת סוס לבן על ידי פורס"ע, פעראר"י, יגור"ר
וכולאל בזה. וכן אין מקפידין שיהיה לבן לווקא,
ואלדבא איכא לאמרי למכונת ספורט אדומה

עדיפה טפי, ואף
איכא לאמרי להידור
מלכה הוא באופנוע
דווקא. ואף שאין
רואה לדבר זכר לדבר
לכתב⁽⁷⁾ "רכב ספורט
קנה לו דודי התותח,
חישוקיו עשה מגנזיום,
רפידתו עור, מרכבו
ארגמן" וכתב
אצתריה "תוכו לרוף
אחזה מצנות י-ס".
ובשעת הדחק יולאין
ידי חוצה בכל כלי
רכב ובלבד שיהיה
החתן ממונע:

בהיסח הדעת. כגון זרחוב, באוטובוס, במקום העבודה וכו':
מתני' זמה אשה יולאה. כל אלו הלכות אופנה הן, ומרובות הן,
ובפרט לנשים, ואף תנא לידן תנא ושייר, ושאר הלכות אופנה
תמלא צפרק זמה מדליקים וזמה אין מדליקים. וכן דינים רבים
יש צענייני תספורת ותסרוקת והם כהררים התלויים צערה.

וקשות הן הלכות אלו לעמוד
עליהן לפי שהן משתנות
מיום ליום ומשעה לשעה וכן
מחוג לחוג, ואין אדם יכול
לעמוד עליהן אללא אם כן
נכשל בהן, והן בכלל דברים
שבעל פה שאי אתה רשאי
לחומקן בכתב, לפי שטרם
ייבש הדיו כבר יהיו צעניוך
כישנים: **גמ' במשקפי שמש.**
ובלבד שתסירם בשעת
השיחה, שנאמר^(א) "כי עין
צעין יראו":

אמר ר' רומנטיקן - נהגו בנות ישראל לחכות עד אין קץ
לנסיך על סוס לבן, שכן כך הבטיחן הנביא - ^(ב) "גילי
מאד בת ציון הריעי בת ירושלים הנה בעלך יבוא לך,
אביר ונסיך הוא, עשיר ורוכב על סוס לבן ועל רכב בן
מאתיים כוחות סוס", ובנות ישראל עונות ואומרות
"ואעפ"י שיתמהמה עם כל זה אחכה לו בכל יום
שיבוא": משעה שהרוקים מבקשים לרקוד בחתונתם:
ואיכא אינשי דלא נהגו לצאת לדייטים אף משעה זו,
שהיו סוברים שתבוא האהבה מאליה כדתניא
*^(א) "שלושה באים בהיסח הדעת אהבה, מציאה וזכיה
בהגדלה". ואעפ"י שאין ראייה לדבר, זכר לדבר - ^(ג)
"השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באיילות
השדה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ":
**מתני' *במה אשה יוצאה ובמה אינה יוצאה? לא
תצא אשה לא במשקפיים, ולא בנעלי ספורט ישנות,
ולא באיפור כבד. אחרים אומרים כל המרבה לאפר הרי
זה משובח. לא יצא איש בסנדל בזמן ימות הגשמים ולא
בבגדי שבת בזמן ימות החול ולא בחולצה משובצת**

ובסנדלים עם גרביים בכל ימות השנה. הבנות יוצאות בשמלה או בחצאית אופנתית או במכנסיים, ובחולצה
תואמת. הבנים יוצאין במכנסי ג'ינס, דגמ"ח וכותנה וחולצות ספורט אלגנט: **גמ' לא במשקפיים:** אמר ר' איב
סן-לורן לא גזרו חכמים אלא במשקפיים אופטיים, אבל יוצאה אשה במשקפי שמש אופנתיות בשעות היום:
בשמלה או בחצאית אופנתית או במכנסיים: ורמינהו - "לא תצא אשה אלא בחצאית רחבה וארוכה
המטאמא רחובות!" לא קשיא, התם ביוצאה עם חרדל"י, הכא ביוצאה עם אקדמאי: הבנים יוצאין במכנסי
ג'ינס: ורמינהו - "הבנים יוצאים בחליפה שחורה קצרה עם פסים ונעליים שחורות ובחולצת שבת לבנה
ומגבעת בורסלינו!" לא קשיא, התם בחרדים הכא בדתיים: *^(ד) רבן ג'ון גריי איש מאדים ונוגה היה אומר - "כל
שלא שח בשלושה דברים אלו בדייט לא יצא ידי חובתו ואלו הן תחביבים, סרטים ומיזלים. נושאים השנויין
במחלוקת, בעיות אישיות קשות ודברים המשמימים, בכל אלו *^(ה) אין משיחין בשעת הדייט, שמא יקדים בן
הזוג ללכת ותבוא לידי מפת-נפש":

(א) יחזקאל
יא' ב' יא'
(בשינוי)

(ג) שמואל א'
כ"ג ל'
(בשינוי)

(ד) משלי יג'
יב'

מסורת הש"ס

א. ר"ה
כ"ג ע"ב
(בשינוי)

ב. יומא
כ"ג ע"א
(בשינוי)

ג. ר"ה
פ"ב
מ"ה
(בשינוי)

ד. סנהדרין
כ"ג ע"א

מתני' לאלתר לאהבה. היינו אהבה ממצב ראשון (קלי"ק בלע"ז), והוא מילתא שכיחא בעלמא דקולנוע, אבל לא בעלמא הדין: לאלתר לזריקה. היינו אם לזרוק ואם להזרקה, כאשר ייסדה הפייטנית רחל – "פגישה, חלי פגישה, מצב אחד מהיר, קטעי ניצים סתומים זה די": גמ' יושבים ומקווים. וזפרט נהגו צנות ישראל לעשות ימותיהן

ולילותיהן לילות שמורים, ולישצ ולשמר את הטלפון שמא יתקשר הבחור, ואינו מנהג טוב שנאמר "תוחלת ממוסכה מחלה לב" וראוי לבטלו, אלא שאין ענה ואין תזונה נגד הלצ. ויש אומרים שהיום טוב אין צנות ישראל נוהגות כן משום דיסנו פלאפון (סלקו"ס בלע"ז): היא הסיר ואנו המכסה. כדלמרי אינשי לכל סיר יש מכסה: ויצוא הנער עד מקום החלי השני. היינו שבשעה שהנער סבור שמלא את חליו השני אומרים לו הלא החלי ממך והלאה: מתני' וקטמון היתה נקראת. והוא הדין ברחציה וקרית משה וצנותיהן: וסעודות גדולות. וכן מסיבות, ערבי-שירה, שעורים, טיולים, סוירים והרצאות: גמ' התם. בצרייתא לנקיי הדעת: משום השש חברים לשעבר הוא. אק"ס בלעז. שלא היו מבקשים אלא לידע שמות המסובים כדי שלא ימלאו עלמן יושבים עם אקסיהס, שהוא דבר מציד לעתים, אבל לא היו חוששים לאנשים שאינם מכירים, ואדרבא שמחים היו בהם כדי שיוכלו להכירם, והיינו לשום חברים לשעתיד:

מתני' *שלשה ספרים נפתחין בדייט ראשון, אחד של בני מזל, ואחד של חסרי מזל, ואחד של בינוניים. בני מזל – נכתבין ונחתמין לאלתר לאהבה, חסרי מזל – נכתבין ונחתמין לאלתר לזריקה, בינוניים – תלוין ועומדין מדייט לדייט. זכו – נכתבין לאהבה, לא זכו – נכתבין לפרידה: גמ' אמר מר – *שיליה דדייטא קשיא מדייטא. לפי שפעמים רבות בשעה שמסיימין הדייט אומרים זה לזו 'נהיה בקשר', ופעמים דברים כפשוטן הן ופעמים לשון סג' נהור היא, ויש שאינם יודעים אם נגזר דינם לשבט או לחסד, והם יושבים ומקווים ומצפים שמא הפעם התמזל מזלם, ופעמים רבות נכזבת תוחלתם. אמר ר' ציניקן – גזירה גזורה היא מימות יחזקאל, שנאמר (ב) "ויאמר אלי בן אדם, אלה האנשים החלכאים והנדכאים המטפחים תקוות שווא בעיר הזאת, האומרים בקרוב בנות בית, היא הסיר ואנו המכסה. לכן אמור להם היא לא תהיה לכם לסיר ואתם לא תהיו לה למכסה". ר' פסימיס אומר – גזירה גזורה היא מימות יהונתן בן שאול, שנאמר – (ג) "ויבוא הנער עד מקום החצי השני, ויאמרו לו הלא החצי ממך והלאה": מתני' *שכונה גדולה היתה בירושלים וקטמון היתה נקראת, ולשם כל הרווקים מתכנסים, ודירות שוכרין להם שם, וסעודות גדולות עושין להם בשביל שיהו מכירים איש את רעהו ואיש את רעותו: גמ' ורמינהו – *כך היו נקיי הדעת שבירושלים עושין – לא היו נכנסין בסעודה אלא אם כן יודעין מי מסב עמהן! ואם כן כיצד יהיו מכירים אנשים חדשים?! לא קשיא, התם משום חשש חברים לשעבר הוא, הבא לשם חברים לשעתיד הוא:

וקטמון היתה נקראת. ואית דגרסי "צילה גדולה יש צירושלים וכו'", לכל כינוס רווקים רבים (רווקיאד"ה בלע"ז) קורין לו 'צילה', משום דהוי כעין שלוליתו של מאיר עוזיאל כפולה עשרות מונים, ומלויין צו כפרדעים ונקייסים, ונסיכים ונסיכות לרוב: נקיי הדעת שצירושלים. מכאן משמע בצרייתא זו גבי ארוחות שבת לקטמון, רחציה, קרית-משה וצנותיהן היא שנויה. אך שמענו לחכמי תל-אביב פרשה בעניין אחר לגמרי, והוא כגון הא דאמר רב יהודה אמר רב צפרק צמה האשה יולאה – "אנשי ירושלים אנשי שחץ היו. אדם אומר לחצרו צמה סעדת היום? וכו'". ול"ת אי צהכי עסקינן היכי קרי להו נקיי-הדעת? וי"ל לגבי אנשי תל-אביב אנשי ירושלים נקיי דעת היו, לאפילו אותם אנשי ירושלים היושבים לסעודה אינם יושבים צה אלא אם יודעים מי מסב עמהם, ואילו אנשי תל-אביב נהגו להסב בסעודה אף עם אנשים שאינם יודעים מי הם:

המתפלל על לשעבר. היינו חזרתו לשעבר, אך"סית זלע"ז, וכגון שאומר "שובי שובי השולמית". ואם מעלה את זכרה בכל עת ובכל מקום הרי זו נקראת אקסית מיתולוגית: עוד ישמע בהרי יהודה. ובקרא כתיב^(כ) "עוד ישמע במקום הזה אשר אתם אומרים חרב הוא מאין אדם... בערי יהודה ובחוצות ירושלים... קול ששון וקול

שמחה קול חתן וקול כלה":

אמר ר' פסימיסט – המתפלל על לשעבר הרי זו תפילת שווא, ור' אופטימיסט אומר – *אפילו היא תלויה על צווארו של אדם [אחר] אל ימנע עצמו מן התקווה, שנאמר "הן תזרקני לה אייחל". ועוד אמר ר' אופטימיסט – כך מקובלני מבית אם אמי – "אין סיר שאין לו מכסה", ואף על פי שאין ראייה לדבר זכר לדבר שנאמר "עוד ישמע בהרי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וכל כלה". ובבניין בית בישראל ננוחם, אמן כן יהי רצון.

הדרך עלן מסכת דייטים

ולא הדרן עלך

תפילה אלל קינה, ומותק: